

til de pågældende forordninger eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre i henhold til de pågældende forordninger, med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år, under skærpene omstændigheder indtil 4 år.

Som et andet eksempel kan nævnes lov om administration af Det Europæiske Fællesskabs forordninger på fiskeriets område og administration af produktionsafgifter m.v., jf. lov nr. 482 af 12. juni 1996. Denne lovs § 17 indeholder lignende bestemmelser om strafansvar i anledning af svig inden for fiskerisektoren.

3.3. Dansk straffemyndighed.

Regler om *dansk straffemyndighed* er fastsat i straffelovens §§ 6-12. Dansk straffemyndighed omfatter bl.a. handlinger foretaget i den danske stat, jf. straffelovens § 6, nr. 1, (territorialprincippet) og handlinger foretaget i udlandet af personer med en nærmere angivet tilknytning til Danmark, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2 (personalitetsprincippet).

I straffelovens § 6, nr. 1, kan der ikke indlægges et krav om, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat, for at der er dansk straffemyndighed. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Er handlingen ikke foretaget i Danmark, men har den virkning her i landet, kan den efter omstændighederne være undergivet dansk straffemyndighed. I de tilfælde, hvor en handlings strafbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtråd eller tilsigtet følge, betragtes handlingen således tillige som foretaget dér, hvor virkningen er indtråd eller tilsigtet at skulle indtræde, jf. straffelovens § 9. Bestemmelsen giver bl.a. dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor en person fra udlandet afsender et ærekrænkende brev til en person her i landet, eller hvor en person fra udlandet ved et skud over den danske landegrænse dræber en person her i landet.

Har den kriminelle virksomhed - hverken for så vidt angår handling eller virkning - ingen tilknytning til Danmark, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse er det en betingelse for dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger, at gerningsmanden er dansk statsborger eller har bopæl i Danmark, og at handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (dobbelt strafbarhed). Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorialt begrænset til dansk område. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse

med hensyn til udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet.

De ovennævnte bestemmelser suppleres af straffelovens § 8. Efter denne bestemmelse er der efter omstændighederne dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Dette gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde - og at muliggøre opfyldelse af fremtidige - konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. herved Folketingstidende 1985-86, Tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlingen ske efter danske regler, jf. straffelovens § 10, stk. 1. I de tilfælde, hvor forholdet er undergivet dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 7, kan der dog ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning, jf. straffelovens § 10, stk. 2.

3.4. Gældende regler om internationalt samarbejde på det strafferetlige område.

Spørgsmålet om *udlevering* af lovovertrædere til en anden EU- medlemsstat afgøres efter loven om udlevering af lovovertrædere (udleveringsloven), jf. lov bekendtgørelse nr. 110 af 18. februar 1998. Efter udleveringslovens § 2 kan en dansk statsborger ikke udleveres. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at man i Danmark er afskåret fra at strafforfølge danske statsborgere i tilfælde, hvor forbrydelsen er begået i udlandet. Således har Danmark som hovedregel straffemyndighed over for danskere, der i udlandet har begået strafbart forhold, jf. ovenfor om straffelovens §§ 7 og 8.

Lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 (den nordiske udleveringslov), tillader i begrænset omfang udlevering af danske statsborgere, hvilket bl.a. har baggrund i det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande. Efter denne lovs § 2 kan en dansk statsborger udleveres, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller den handling, der øn-